

«Volia marxar del meu país com fos abans dels 25 anys i per sort ho vaig aconseguir»

Davanter de la UE Olot. Va deixar enrere la seva anterior vida a Veneçuela per encetar-ne una de nova a terres gironines.

Va néixer a Maracaibo, Veneçuela, però si ha de triar, ell diu sentir-se més argentí que no pas altra cosa. D'allà és el seu viejo, com anomena el seu pare. D'ell va mamar la passió pel futbol, a banda de marxar, quan tot just encetava l'adolescència, cap a l'Argentina. Allà hi va créixer, va fer el seu cercle d'amistats i es va adonar que allò de donar puntades de peu a una pilota no se li donava pas del tot malament. Amb Nueva Chicago va iniciar-se al món professional i d'allà, tret de sortida al periple: Independiente de Campo Grande (Paraguai) i Metropolitanos, Atlético Falcón i Trujillanos (Veneçuela). Amb campionats de lliga a la butxaca, algun premi individual i l'experiència d'haver debutat a competicions continentals, es va adonar que, tot i l'èxit, el seu futur no era allà. Marxar del seu país natal es va convertir en la prioritat i allà va aparèixer el Farners. Unes converses, algunes nits de meditació i cap a Santa Coloma. Set mesos després, Sergio Álvarez (18/1/1991) s'ha erigit en un dels davanters de moda de Tercera, liderant un Olot amb ganes de fer-la grossa i lluitar per recuperar el dret a jugar a Segona B.

A excepció del Peralada, que menja a part, l'arrencada de l'Olot és per emmarcar. Com em valora les vuit victòries en els 10 primers partits de lliga?

Els números no menteixen i és evident que estem molt bé. Hem patit en alguns partits, però la majoria dels resultats ens han acompanyat. Tenim un entrenador amb una idea molt clara del joc i nosaltres l'entendem a la perfecció. Amesura que passin les jornades estic convençut que anirem millorant encara més el nostre rendiment.

Quin fart de patir l'altre dia contra el Terrassa. Remuntada i victòria agònica. Encara li dura la tensió?

Uf, va ser un partit d'anada i tornada. Molt intens. M'atreveria a dir que va ser un dels millors partits que hem jugat fins ara. Ens vam trobar amb un marcador negatiu al descans, però la virtut que té aquest equip i que ha demostrat en més d'una ocasió és que pot capgirar el marcador. Va ser agònic.

I vostè vestint-se de salvador, amb un gol decisiu.

Sabíem que la victòria estava molt a prop, sobretot després de fer l'empat. La veritat, si li sóc sincer, és que no vaig pensar en res just abans de marcar. Vaig anar a buscar la pilota; no sabia ni on posar-la, sinó que vaig xutar amb fe. Després, com és evident, em va envair l'eufòria. A mi i a tothom. Mereixíem aquell final.

Amb una desena de partits vostè ja duu 8 gols. No creu que és una barbaritat?

A títol personal és evident que estic content de com m'estan sortint les coses. Els davanters viuen del gol, però també han de treballar fent d'altres coses. La meua idea és marcar, sí, però també ajudar l'equip i crec que en aquest sentit estic aportant moltes coses a l'Olot. A més, amb els companys de dalt hi ha molt bona sintonia.

Quina és la seva millor marca golejadora, si la recorda?

A Veneçuela vaig marcar dotze gols, però allà les temporades són més curtes i duren la meitat del que poden durar aquí. De moment, vaig molt bé per igualar-ho, primer, i després superar-ho.

Si vostè i l'equip segueixen així, lluitar per pujar està assegurat. Ho veu així?

Sí, clar. És que aquest és l'objectiu, estar a dalt. Ser de l'Olot t'obliga a lluitar per no només guanyar tots els partits, sinó també acabar el més amunt possible a la classificació. De moment ho estem aconseguint i toca seguir així. Sobretot a casa, on no se'ns poden escapar punts.

Són ja uns quants mesos a Catalunya. Com els porta?

Molt bé, gràcies a Déu. Vaig venir el 17 de març d'aquest any i aquí segueixo. Una de les meves virtuts és que no tinc problemes a l'hora d'adaptar-me. Fa cinc anys que visc sol i això m'hi ha ajudat. No parlo encara el català, però cada dia l'entenc més. Si em parlen en català, no hi a cap problema a l'hora d'entendre'l.

Va canviar la màxima categoria del seu país per jugar a Primera Catalana. Per què?

Perquè estava buscant la forma de marxar de Veneçuela. La situació al meu país no és gens bona. El futbol allà hi ha crescut moltíssim, però no es pot comparar. Fa un temps em vaig posar una meta: abans dels 25 anys, acabaria marxant a Espanya. No sabia com, però ho havia de fer. La idea inicial era fer-ho amb una oferta en ferm després d'un any bo a Veneçuela que m'obris les portes, però no va ser així. Tan sols vaig rebre la proposta d'un equip de Primera Catalana. No vaig trigar gaire a dir que sí. Només ho vaig haver de meditar una mica, però des del principi em va interessar. Sabia que m'hi trobaria còmode i així va ser.

Si tantes ganes tenia de marxar, com era la seva vida a Veneçuela?

Mai vaig tenir problemes econòmics, però sí que patia a l'hora d'aconseguir quelcom tan bàsic com són els aliments. A això se li ha de sumar una gran inseguretat. Cada dia havia de dedicar un cert temps per aconseguir menjar. I si no el tenia pel supermercat, havia de buscar-ne a la revenda, que era més car.

És molt diferent el futbol d'aquell país al d'aquí?

El nivell és bo, com ho demostra la qualitat que pot tenir la selecció veneçolana. Hi ha grans jugadors, però la gran majoria són a Itàlia, Anglaterra o Espanya. Ara, en la resta de coses no hi ha punt de comparació. Sobretot pel que fa les categories inferiors. Venir aquí ha estat fer un salt enorme.

Expliqui'm com li van néixer les ganes de jugar a futbol.

Des de menut que m'ha agradat. En part, gràcies al meu pare. Ell és argentí i m'ho va inculcar. Als 13 o 14 anys vam anar a viure a l'Argentina i allà va ser quan vaig decidir seguir-me entrenant i jugant amb la intenció de ser algun dia professional.

Ho va fer bé a Primera Catalana i se n'està sortint a Tercera. El proper pas és la Segona B?

Ara mateix em concentro a fer-ho el millor possible a l'Olot, però és obvi que m'encantaria arribar algun dia a Primera. Tampoc sóc un ingenu i sé que no és fàcil. No vull pensar en una vida de color rosa. Al nivell que estic i que pretenc estar, crec que podria aconseguir jugar algun dia a Segona B o Segona A. Encara falta molt, però aquest és el camí.

Ostres, sí que és ambició!

És que s'ha de ser ambició a la vida. I més un futbolista. La nostra carrera és molt curta. Tinc 25 anys i si aguanto aquest ritme, crec que tard o d'hora hi podré arribar. M'agradaria deixar empremta i fer coses importants.

La seva família com porta tenir-lo tan lluny?

Els meus pares i el meu germà viuen a l'Argentina, però estem en contacte sempre que podem. Em segueixen a través de les xarxes socials; em truquen, em pregunten i m'animen a seguir així. A ells el que els va alegrar més és veure que vaig poder marxar de Veneçuela.

Confessi'm una cosa. Quan li van dir que el volia el Farners, ja tenia vostè idea d'on era Santa Coloma?

Doncs encara que no ho sembli, Catalunya la conec una mica. L'any 2011 vaig estar un mes a prova amb l'Espanyol i vaig aprofitar per conèixer algunes coses. Ara, quan em van parlar de la Primera Catalana, no en tenia ni idea perquè no coneixia les categories ni res. Ara, per tot el que estava vivint, no ho vaig dubtar.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2016/10/21/volia-marxar-del-pais-fos/810391.html?utm_source=rss